

giveren har vetoret i den forbindelse, er det jo arbejdsgiverne og lønmodtagerne, der har indstillet dem.

Der kan jo godt være tale om andre uddannelser som i hr. Kirkegaards forsøg på at drage den slutning, som slet ingen steder hører hjemme: at arbejdsgiverne lige pludselig får en ubetinget vetoret. Det får de jo ikke, og det er jo også det, hr. Dyrhund siger. Men i langt de fleste tilfælde vil der være tale om en indstilling fra arbejdsmarkedets parter, og når arbejdsmarkedets parter indstiller, er arbejdsgiverne nok også med i den forbindelse, og i AUF – Arbejdsmarkedets UddannelsesFinansiering – har de jo ikke vetoret, det er entydigt. Men det betyder jo ikke, at man skal skære det ud på den måde, at de bliver trumfet ned hele tiden, fordi uddannelserne kommer fra det andet system.

Med hensyn til det beløb, det drejer sig om her, synes jeg altså, hr. Jens Vibjerg må forstå, at vi kan ikke her i Folketinget på nuværende tidspunkt sige, præcis hvad det bliver, for vi har jo i første omgang overladt det til parterne og ellers til Arbejdsmarkedets UddannelsesFinansiering at afgøre, hvor meget de synes beløbet skal stige. Det er jo et spørgsmål om, hvor meget de kan rense ud, og hvor meget den enkelte arbejdsgiver så kommer til at betale, eller hvor meget der lægges over til AUF. Sådan vil det være, men der er altså tale om beløb af en vis størrelse.

Så vil jeg lige til allersidst sige, at ordet »skat« ikke er noget ondt for mig, men det synes hr. Vibjerg åbenbart. Skat er noget slemt, når arbejdsgiveren skal betale, men det synes jeg sådan set er meget rimeligt, for han trækker jo for det.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):
Hr. Knud Erik Kirkegaard for tredje gang.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Nu skete der jo desværre det, at hr. Aage Frandsen vaklede op af den ene grøft, vaklede hen over vejen og faldt ned i den anden grøft, og det er lidt trist.

Nu kan jeg altså forstå på hr. Aage Frandsen, at hvis man skærer alle ordene væk, er realiteten den, at man i Arbejdsministeriet, i Undervisningsministeriet og i Folketinget kan finde på nye former for uddannelse, som man bare kan lægge over til AUF-finansiering, og

arbejdsgiverne har kun én ting at gøre: at betale ved kasse 1. Så fik vi også den sandhed frem under debatten her i dag.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):
Hr. Jens Vibjerg for tredje gang.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Det lyder jo lidt flot, når det er arbejdsmarkedets parter, der skal indstille, men vi har jo fået bekræftet – det fremgår for så vidt også af papirerne, men vi har fået det klarere bekræftet her – at et mindretal eller en del af bestyrelsen kan indstille beløb, måske endda store beløb.

Men det kunne jo godt tænkes, at én bestemt part havde en intention om, at nu skulle der virkelig bruges penge på et område, som den pågældende part ikke selv skulle være med til at betale for, og så er det jo interessant – i hvert fald for den part, der skal betale gildet – at få en fornemmelse af, hvad SF vil være med til her, f.eks. i løbet af en 5-års-periode. Er det en regning på 1 mia. kr., eller er det en regning på 5 mia. kr.? Det er altså rart at vide lidt om, hvordan man skal disponere, når SF er med på vognen.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrhund (S):

Jeg har et spørgsmål til hr. Aage Frandsen, som jeg egentlig burde have stillet til hr. Jens Vibjerg, men af frygt for ikke at få et svar vælger jeg at stille det til hr. Aage Frandsen.

Der findes nogle efteruddannelsesudvalg, og lad os nu forestille os, at parterne i begyndelsen af året har disponeret samtlige de penge, som kommer fra staten. Så når man hen midt på året, så er der en eller måske flere i efteruddannelsesudvalget, der beslutter, at der skal sættes nye uddannelsesaktiviteter i gang, og formulerer en ny uddannelse. Den skal godkendes, først i efteruddannelsesudvalget og derefter i Uddannelsesrådet og i AUF-bestyrelsen, og parterne er enige om, at det gør man hele vejen igennem.

Mit spørgsmål til hr. Aage Frandsen er: Er det så ikke sådan, at så vil de arbejdsgivere, der sidder og er med til at godkende det og siger ja til det, også være fuldt bevidste om, at når man har brugt de penge, der er til rådighed, er der kun ét sted at hente pengene til finansiering af de nye aktiviteter, og det er ude hos arbejdsgi-